

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **BOMBAYERE s.r.o.**, IČ 28463421
sídlem Karlova 183/14, 110 00 Praha 1
zast. JUDr. Ing. Daniel Prouza, Ph.D., advokátem
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. MPO 40653/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. MPO 40653/2024 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odbor živnostenský a občanskoprávní, Oddělení kontrolně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

metodické (dále též „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 28. 2. 2024, č. j. MHMP 3226870/2024, sp. zn. S-MHMP 1977976/2023 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Žalobkyně byla uznána ve správním řízení vinnou přestupkem uvedeným v ust. § 8a odst. 1 písm. b) zákona číslo 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále také „*zákon o regulaci reklamy*“), kterého se dopustila tím, že šířila reklamu na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona na území památkové rezervace v hlavním městě Praze, čímž porušila povinnosti stanovené v ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy a ustanovení § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „*Nařízení*“).
3. Za popsáný přestupek byla žalobkyni podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), ve spojení s ustanovením § 8a odst. 5 písm. b) zákona o regulaci reklamy, uložena pokuta ve výši 28 000 Kč.
4. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí bylo podle § 7c odst. 1 zákona o regulaci reklamy žalobkyni nařízeno odstranění reklamy ve lhůtě třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
5. Výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí uložil prvostupňový orgán žalobkyni nahradit náklady správního řízení v částce 1 000,- Kč.

II. Žalobní body

6. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
7. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí obou správních orgánů nepovažuje za řádně odůvodněná. Jednak v nich nejsou řádně hodnoceny důkazy, jednak nedošlo k vypořádání námitek žalobkyně, a nakonec ani nebyla řádně konfrontována změna právního posouzení oproti rozhodnutí ve skutkově totožné věci
8. Žalovaný podle žalobkyně jednak řádně nevypořádal zákonným způsobem všechny uplatněné odvolací námitky žalobkyně, jednak nedostál ani své povinnosti stanovené v ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, které stanoví povinnost odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i nad rámec námitek uvedených v odvolání, vyžaduje-li to veřejný zájem.
9. V napadeném rozhodnutí jsou přítomny zásadně nedostatečné úvahy stran reklamního charakteru rikš. Ze strany správních orgánů došlo ke zjednodušenému odmítnutí předložených znaleckých posudků *en bloc* bez dalšího. Znalecký posudek nebyl ze strany žalovaného po stránce obsahové skutečně jakkoli hodnocen, respektive žalovaný nevysvětlil, proč je podle jeho závěrů možné odhlédnout od terminologického odborného vymezení pojmů (reklama, nosič reklamy) a přistoupit ke kompletnímu přenesení otázky do roviny právního posouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

10. Dále nejsou obsaženy odpovídající úvahy stran uloženého správního trestu a zvláštního opatření, neboť odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje žádné zdůvodnění ať již důvodu jeho uložení nebo jeho konkrétní formy.
11. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení skutku. Ze strany žalobkyně nedošlo ke spáchání přestupku, nebylo řádně hodnoceno vývojové stadium tvrzeného přestupku a byly uměle navýšeny dílčí útoky pokračujícího přestupku.
12. Žalobkyně konkrétně namítá, že dotčené kolové dopravní prostředky poháněné lidskou silou, dále také jen „rikši“, nejsou reklamou, ani nosičem reklamy, neboť rikši nenesou žádnou formu reklamy a nelze je tak posuzovat jako reklamní zařízení. Předmětné rikši jsou využívány jako dopravní prostředek, přičemž nenesou žádný reklamní poutač, nejsou žádným způsobem potištěny, např. logem či jiným vyobrazením společnosti.
13. Na podporu své argumentace žalobkyně dále uvedla, že:
 - a) Rikši neprezentují konkrétní produkt, ani konkrétního podnikatele. Není pravda, že v očích běžného člověka je rikša spojena právě se zeměmi jihovýchodní Asie jako např. Thajsko, neboť s rikšou, jako s dopravním prostředkem tzv. „pro turisty“, se „běžný člověk“ může setkat například na dovolené v Itálii. I pokud by tento závěr mohl být považován za relevantní, jednalo by se v daném případě o reklamu, která by sloužila veškerým poskytovatelům thajských masáží, nikoli toliko žalobci, či obecně podpoře turistiky v asijských zemích, což nedává ekonomicky žádný smysl. Ani na jedné z předmětných rikš se nenachází žádné reklamní sdělení, žádná nabídka služeb, a ani odkaz na ně. Není na nich uveden ani název masážního salonu nebo cokoli podobného.
 - b) Správní orgány jakkoli neřešily otázku úplatnosti údajné reklamy.
 - c) Rikši nelze spojit ani s konkrétním podnikatelem, když, jak je výše uvedeno, rikši na něho žádným způsobem neodkazují a z druhé strany ale ani na jiných reálně reklamních předmětech, které jsou ze strany žalobkyně užívány, nedochází k vyobrazování daných rikš.
 - d) Nebyla vůbec uvažována reálná možnost dopadu umístění rikši před provozovnu (potažmo v její blízkosti) do tržeb předmětného masážního salonu (provozovny žalobkyně). V tomto smyslu si žalobkyně dovoluje poznamenat, že jediné finanční konsekvence umístění daných rikš, ke kterým na její straně došlo, jsou konsekvence negativní, které souvisí se snahou správních orgánů (která je podporována i konkrétními veřejně známými fyzickými osobami) jej donutit tyto rikši odstranit.
14. Žalovaný nekriticky převzal názor správního orgánu prvního stupně, že rikši jsou reklamním nosičem, protože barevné provedení rikš bylo identické s barevným provedením uvnitř předmětných provozoven (což je navíc nepravda), byly na nich umístěny blikající LED pásy a rikši byly umístěny před danými provozovnami. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že je bezpředmětné, zda jsou rikši osazeny jakýmkoli reklamním poutačem nebo polepeny logem, a lze se toliko odkázat na Nařízení.
15. Pokud jde o osobu šířitele reklamy, v napadeném rozhodnutí nebyla věnována pozornost otázce přičitatelnosti protiprávního jednání žalobkyni ve smyslu § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky, a případnému excessu ze strany zaměstnanců.

16. Jelikož předmětné rikši nejsou nosičem reklamy, a nebylo prokázáno ani faktické vlastnictví k daným rikšám, které by svědčilo žalobkyni, není naplněna objektivní stránka daného přestupku (nebyla šířena reklama) a není správně zjištěn ani subjekt přestupku (není jasné, kdo je šířitelem domnělé reklamy).
17. Nad rámec výše uvedeného cítí žalobkyně potřebu konstatovat, že zcela nedostatečné jsou i úvahy správního orgánu prvního stupně stran naplnění materiálního znaku přestupku (společenské škodlivosti).
18. Podle závěrů znaleckého posudku dané rikši nebyly způsobilé k tomu, aby jejich prostřednictvím byla jakákoli reklama šířena. Skutek tedy nenaplnňuje znaky dokonání přestupku. Uvažováno by zde mohlo být jen a pouze o pokusu přestupku, přičemž jde o tzv. nezpůsobilý pokus, konkrétně pokus nezpůsobilým prostředkem. Zákon o regulaci reklamy nicméně trestnost pokusu daného přestupku nestanoví.
19. Podle žalobce je zcela nesprávné i to, pokud jsou správním orgánem prvního stupně jako dva samostatné dílčí útoky pokračujícího přestupku hodnocena zjištění umístění rikši před konkrétní provozovnou v dopoledních a poledních hodinách v týž den. I pokud by šlo o přestupkové jednání, jedná se v případě dopoledních a poledních umístění vždy o jeden skutek.
20. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá vady řízení spočívající v tom, že správní orgány neshromáždily dostatečný důkazní podklad k tomu, aby mohly činit závěry o charakteru rikš, šířiteli domnělé reklamy, ani šíření reklamy jako takové. Zejména byly pominuty výsledky konkrétních, v úvahu připadajících, svědků.
21. Žalovaný nezjišťoval, zda žalobkyně, jako osoba, proti které bylo vedeno přestupkové řízení, byla vlastníkem předmětných rikš, potažmo, zda je to žalobkyně, kdo je skutečně šířitelem reklamy.
22. Správní řízení bylo vedeno pochybným způsobem, jeho většina byla koncentrována do provedené kontroly, které se žalobkyně neměla možnost účastnit. Řízení o přestupku bylo zahájeno s (taktickým) zpožděním. Opatřování důkazů pak v žalobkyni vzbuzuje pochybnosti o tom, zda správní orgán prvního stupně nevykročil z mezí svých zákonných pravomocí.
23. Podle závěrů znaleckého posudku dané rikši nebyly způsobilé k tomu, aby jejich prostřednictvím byla jakákoli reklama šířena. V tomto směru, a to i pokud by byl správný závěr správního orgánu o tom, že účelem daných rikš bylo skutečně šíření reklamy, se jedná o situaci, která nenaplnňuje znaky jakéhokoli dokonání přestupku. Uvažováno by zde mohlo být jen a pouze o pokusu přestupku (navíc tzv. nezpůsobilého pokusu).
24. Správní orgán prvního stupně, ani žalovaný, nedbali na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť ve skutkově i právně shodné věci bylo zastaveno řízení, neboť správnímu orgánu I. stupně se nepodařilo jednoznačně prokázat, že by prostřednictvím rikše (komunikačního média) vůbec došlo k šíření reklamy.
25. Co se týká vedení řízení správním orgánem podle názoru žalobkyně bylo fakticky koncentrováno do realizované kontroly provozoven a do protokolu o kontrole, kdy žalobkyni bylo fakticky znemožněno se úvodu řízení účastnit. V tomto směru nebyl k součinnosti vyzván jednatel žalobkyně, oslovení byli toliko jednotliví zaměstnanci. Dlužno doplnit, že při samotné kontrole se někteří zaměstnanci žalobkyně vyjadřovali

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

kontrolnímu orgánu na místě k vlastnictví rikš, což by mělo být zadokumentováno v rámci správním orgánem pořizovaného obrazového a zvukového záznamu.

26. Další pochybení spatřuje žalobkyně v tom, že správní orgán po dlouhou dobu realizoval úkony kontroly bez toho, aby správní orgán prvního stupně již ve chvíli, kdy naznal porušení zákona o regulaci reklamy, zahájil z moci úřední řízení o přestupku.
27. Ze strany správního orgánu došlo také k nezákonnému zajištění důkazu, konkrétně fotografické dokumentace rikš. Focení rikš totiž požadoval vedoucí oddělení kontrolně metodického, Mgr. K. S., po městské policii, aniž by byl starostou nebo jiným členem zastupitelstva obce pověřený zastupitelstvem obce ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii.
28. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá uložení nepřiměřeně vysokého trestu. První potíž žalobkyně spatřuje při určení konkrétní výměry správního trestu pokuty, neboť správní orgán prvního stupně argumentuje současnými cenovými a výdělkovými poměry žalobkyně, přičemž tyto nebyly správním orgánem nikdy zjišťovány ani hodnoceny.
29. Vzhledem k zásadě legitimního očekávání měl žalovaný přistoupit k upuštění od uložení správního trestu v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť žalobkyně se mohla legitimně domnívat, že z její strany není pácháno žádné protiprávní jednání. Proto není možné pouze odkázat na zásadu neznalost práva neomlouvá, neboť toto přesvědčení žalobkyně plynulo z předcházejících rozhodnutí samotného žalovaného.
30. *Ve pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá uložení zvláštního opatření. Zvláštní opatření vůbec nemělo být ukládáno a způsob, jakým byl pojat výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, činí konkrétní bod výroku, který se týká právě zvláštního opatření, nevykonatelným.
31. Výrok III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je ve spojení s výrokem I. nevykonatelný, neboť nestanoví, co konkrétně má být odstraněno, ale toliko odkud. Správní orgán měl řádně označit předmětné rikši jak jejich specifikací (například popis barevného vyvedení a doplňků), tak místem, ze kterého mají být odstraněny, k čemuž ale nedošlo.
32. Předmětný přestupek byl ze strany správního orgánu kvalifikován jako pokračující přestupek. Pokud by chtěl správní orgán skutečně uložit žalobkyni povinnost odstranění reklamy, musel by podle přesvědčení žalobkyně přestupek kvalifikovat jako trvalý - v tomto směru by pak totiž bylo co odstraňovat, případně nenavázat uložení dané povinnosti přímo na výrok o vině, ale formulovat ji samostatně (tzn. například: obviněný je povinen podle § 7c odst. 1 zákona o regulaci reklamy odstranit dopravní prostředek rikšu [specifikace vozidla] umístěnou [specifikace místa], k čemuž ale přikročeno nebylo).

III. Vyjádření žalovaného

33. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal. Žalovaný má za to, že v daném konkrétním případě byla reklamní povaha rikš žalobkyně zjištěna, porušení zákona o regulaci reklamy a navazujícího Nařízení bylo v případě žalobkyně správními orgány I. a II. stupně zjištěno a jednoznačně prokázáno, příslušná rozhodnutí zúčastněných správních orgánů jsou podle názoru žalovaného odpovídajícím způsobem dostatečně zdůvodněna a jsou v souladu s právním řádem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

34. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že se řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a v průběhu odvolacího správního řízení v dané věci postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu.
35. Ke *druhému a čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že jednáním žalobkyně byla skutková podstata příslušného přestupku [konkrétně přestupku podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy] naplněna, za což byla žalobkyni uložena odpovídající sankce.
36. K *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že prostřednictvím rikš žalobkyně došlo k šíření reklamy v rozporu se zákonem o regulaci reklamy a v rozporu s navazujícím Nařízením. Tedy byl řádně zjištěn stav věci, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

37. Ze správního spisu vyplývá, že dne 21. 9. 2023, 3. 10. 2023, 6. 10. 2023 a 12. 10. 2023 proběhla kontrola u žalobkyně v prostoru před provozovnami na adresách Staroměstské náměstí 16, Praha 1, Václavské náměstí 18, Praha 1 a Karlova 14, Praha 1. Předmětem kontroly bylo dodržování Nařízení, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu. O provedené kontrole byl sepsán protokol o kontrole ze dne 30. 10. 2023, č. j. MHMP 2214861/2023, včetně příslušné fotodokumentace a videodokumentace, jež je součástí přílohy uvedeného kontrolního protokolu.
38. V rámci provedené kontroly byly zjištěny a zadokumentovány rikši umístěné v prostoru před provozovnami žalobkyně na adresách Staroměstské náměstí 16, Praha 1, Václavské náměstí 18, Praha 1 a Karlova 14, Praha 1, a rovněž plachta o rozměrech cca 60 x 100 cm s nápisem „I ♥ Thai Massage“ umístěné mimo prostor provozovny žalobkyně na adrese Karlova 14, Praha 1.
39. Na základě výše uvedených zjištění bylo prvostupňovým orgánem vydáno rozhodnutí ze dne 28. 2. 2024, sp. zn. S-MHMP 1977976/2023, č. j. MHMP 3226870/2024. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně řádně a včas odvolala. Dne 1. 8. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu.

V. Jednání před soudem

40. U jednání před soudem, které se konalo 6. května 2025, zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních námitkách a navrhl provedení důkazů čestnými prohlášeními zaměstnanců žalobkyně ze dne 12. 8. 2024, ze dne 18. 9. 2024 a ze dne 20. 9. 2024, jejichž kopie připojil k žalobě. Soud zamítl provedení těchto důkazů z důvodu nadbytečnosti, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav rozhodný pro posouzení věci byl zjištěn na základě spisového materiálu dostatečně a provedení těchto důkazů by bylo irrelevantní z hlediska posouzení naplnění skutkové podstaty spáchaného přestupku (viz bod 63. tohoto rozsudku).

VI. Soudní přezkum

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

41. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
42. Podle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy v době spáchání přestupku se reklamou rozumí *oznámení, předvedení či jiná prezentace šířená zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.*
43. Podle § 8a odst. 1, písm. b) zákona o regulaci reklamy v době spáchání přestupku *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako šířitel šíří reklamu nebo anonymní oznámení týkající se voleb, které jsou podle § 2 odst. 1 písm. a), d) nebo e) zakázány.*
44. Podle § 2 odst. 1, písm. d) zákona o regulaci reklamy v době spáchání přestupku *se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu, stanoví-li tak obec svým nařízením vydaným v přenesené působnosti, v rozsahu uvedeném v odstavci 5.*
45. Podle § 2 odst. 5, písm. c) zákona o regulaci reklamy v době spáchání přestupku *obec v nařízení vydaném podle odstavce 1 písm. d) stanoví druhy komunikačních médií, kterými nesmí být reklama podle odstavce 1 písm. d) šířena.*
46. Podle § 1 odst. 1 nařízení číslo 26/2005 Sb. hl. m. Prahy v době spáchání přestupku *se zakazuje šíření reklamy komunikačními médii podle § 3 písm. a) až h) na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona se na území památkové rezervace v hlavním městě Praze.*
47. Podle § 3 písm. e) nařízení číslo 26/2005 Sb. hl. m. Prahy v době spáchání přestupku *komunikačními médii, kterými nesmí být šířena reklama na veřejně přístupných místech, jsou: dopravní prostředky, umístěné na veřejně přístupném místě za účelem šíření reklamy nebo dopravní prostředky, u nichž je hlavním účelem jízdy šíření reklamy.*
48. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nálezy ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
49. Po provedeném dokazování v rámci ústního jednání, prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

50. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud k této námitce uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
51. Soud konstatuje, že v daném případě žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
52. Ustanovení § 98 odst. 1 přestupkového zákona je zvláštní právní úpravou ve vztahu k § 89 odst. 2 správního řádu. V řízení o přestupku se na základě ustanovení § 98 odst. 1 přestupkového zákona uplatňuje plný revizní princip. Odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu, tedy přezkoumává nejen zákonnost rozhodnutí, ale i jeho správnost, bez ohledu na rozsah námitek uvedených v odvolání. Správností rozhodnutí se rozumí zejména vyplnění prostoru v mezích zákonných limitů prostřednictvím správního uvážení, např. určení výše pokuty v rámci zákonných limitů. Námitku žalobkyně, že žalovaný nedostál své přezkumné povinnosti v přestupkovém řízení soud neshledal důvodnou, neboť žalovaný přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost prvostupňového rozhodnutí.
53. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávnou právní kvalifikaci skutku.
54. Pokud jde o způsobilost rikši být reklamou, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že rikši jsou komunikačním médiem, které nese reklamní sdělení. Rikša je dopravní prostředek v podobě vozíku s koly, který je poháněn lidskou silou. Je používána k dopravě především

v některých asijských zemích. V očích běžného člověka je rikša spojena právě se zeměmi jihovýchodní Asie jako např. Thajsko. Rikši v zelenočerveném provedení s led páskami byly v případě všech kontrolních zjištění umístěny mimo prostor provozoven žalobkyně. Barevné provedení bylo identické s barevným provedením uvnitř předmětných provozoven. Mělo tedy za cíl upoutat pozornost náhodných kolemjdoucích, tedy potencionálních zákazníků žalobkyně. Reklamní povahu těchto rikš ilustruje v neposlední řadě rovněž skutečnost, že jsou vybaveny blikajícími LED páskami. V souvislosti s otázkou technické způsobilosti rikš k provozu na pozemních komunikacích správní orgán I. stupně správně upozornil, že pokud by zaměstnanci žalobkyně skutečně využívali tyto rikši k dopravě mezi provozovnami, je minimálně diskutabilní, proč byly osazeny blikajícími LED páskami, které nejsou pro případnou dopravu potřeba, spíše se však hodí k upoutání pozornosti kolemjdoucích a v celkovém kontextu tak taková rikša bude plnit reklamní účel, respektive bude komunikačním médiem dle citovaného Nařízení. Soud nemá tak pochyb o tom, že rikši jsou médiem, které nese reklamní sdělení, a to bez ohledu na to, zda je rikša osazena nějakým reklamním poutačem, zda je potištěna např. logem, či jiným vyobrazením společnosti či nikoliv (reklamním médiem je zde samotná rikša). Ta na místě před provozovnou upozorňuje (láká) právě na tu konkrétní provozovnu, kde jsou prováděny thajské masáže.

55. Z hlediska posouzení rikš jako reklamy je otázka dopadu umístění rikši před provozovnu do tržeb předmětného masážního salonu (provozovny žalobkyně), jakož i otázka úplatnosti reklamy a vlastnictví k daným rikšám, zcela bez právního významu.
56. Posouzení otázky, zda se v případě rikš jedná o šíření reklamy, není otázkou skutkovou, k jejímuž zodpovězení by bylo potřeba odborných znalostí, nýbrž je otázkou ryze právní, kterou je oprávněn posoudit pouze správní orgán. Ani znalec zapsaný v seznamu znalců není povolán k tomu, aby naznačeným způsobem vykládal a aplikoval právní předpisy. Nelze proto přisvědčit argumentaci žalobkyně, že nejde o dokonaný přestupek, nýbrž o pokus přestupku.
57. Ve vztahu k námitce přičitatelnosti jednání žalobkyni ve smyslu § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky je vhodné připomenout rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016-60, publ. pod č. 3642/2017 Sb. NSS, bod 20, podle kterého je pro posouzení, jestli je právnická osoba odpovědná za jednání svého zaměstnance, podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v místní, časové a věcné souvislosti s činností právnické osoby, jestli tedy při činnosti, jíž byla škoda způsobena, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba nemůže být za daný čin odpovědná. Jak ale vyplývá ze zjištění během správního řízení, k přestupku došlo v místní (v prostorech žalobkyně), časové (během pracovní doby) a věcné souvislosti s činností právnické osoby (poskytování thajských masáží). Zaměstnanci navíc z objektivního i subjektivního hlediska sledovali plnění svých pracovních úkolů, jestliže rikši byly umístěny vždy v místě, kde se nacházejí provozovny, kde se poskytují thajské masáže, rikši sloužily jako reklama salonu thajských masáží a jejich vyvážení z provozoven salónů thajských masáží souvisela s jejich provozem.
58. K tvrzení žalobkyně, že není zřejmé, zda byla naplněna materiální stránka předmětného přestupku, soud připomíná, že podle § 5 přestupkového zákona *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, jedním z obligatorních znaků přestupku je i společenská škodlivost jako materiální znak. Existence

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

materiálního znaku přestupku by přitom měla být podmíněna samotným naplněním znaků formálních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020 č. j. 9 As 173/2020-32). Z tohoto důvodu podle judikatury Nejvyššího správního soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky přestupku explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. „V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011-62). Otázkou naplnění materiální stránky přestupku je tedy potřeba zabývat se až v hraničních případech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019 č. j. 6 As 321/2018-31): „Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9 As 34/2012-28).

59. V kontextu výše uvedené judikatury soud k projednávané věci konstatuje, že vzhledem k naplnění formálních znaků přestupku podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, byl naplněn i materiální znak. Jak soud konstatoval již výše, pro naplnění formální i materiální stránky přestupku podle dotčeného ustanovení postačí, že došlo k šíření reklamy, aniž by bylo nutné prokázat dopad do tržeb žalobkyně, úplatnost reklamy, jakož i otázku vlastnického práva rikš. Zároveň nebyly v průběhu řízení před správními orgány zjištěny takové výjimečné okolnosti, které by vyloučily, respektive snížily společenskou škodlivost jednání do té míry, že by materiální stránka přestupku nebyla dána.
60. Námitkou naplnění materiálního znaku přestupku se přitom zabýval žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „Jednání obviněné naplnilo znaky společenské škodlivosti a tedy i znaky materiální stránky přestupku. Význam chráněného zájmu byl zákonodárcem stanoven (v případě projednávané věci) prostřednictvím maximální výše pokuty (2 000 000 Kč) a jeví se proto jako závažný. Posuzovaný skutek se skládá z celkem 17 dílčích útoků, přičemž se uvedený dopravní prostředek (rikša) nebo předmětná plachta (jejichž prostřednictvím byly reklamy šířeny) nacházely na značně frekventovaných a velmi exponovaných místech na území památkové rezervace v hlavním městě Praze.“ Žalobkyně netvrdí existenci konkrétních okolností, které by podle žalobkyně měly vyloučit společenskou škodlivost daného jednání do té míry, že by se nejednalo o přestupek. Žalobkyně se ve vztahu k materiální stránce přestupku omezuje pouze na tvrzení, že správní orgán otázku společenské škodlivosti spojuje s možným vnímáním situace ze strany třetích osob. V této souvislosti soud odkazuje na str. 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí, kde se správní orgán I. stupně otázkou společenské škodlivosti přestupku detailně zabýval. Konstatoval, že „jednání naplňuje znaky společenské škodlivosti (a tedy také materiální stránky přestupku). Při určení stupně společenské škodlivosti se vychází ze skutkové podstaty uvedené v zákoně o regulaci reklamy, dále je možno zkoumat význam chráněného zájmu, způsob provedení činu, jeho následky a okolnosti. Význam chráněného zájmu byl zákonodárcem v projednávaném případě stanoven prostřednictvím maximální výše pokuty (2 000 000 Kč) a jeví se tak jako závažný. Je třeba uvést, že čím vyšší bude společenská škodlivost určitého jednání, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by mohly oslabit materiální stránku natolik, že by loto jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek. Posuzovaný skutek se skládá ze 17

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

dílčích útoků, kdy se dopravní prostředek (rikša) nebo uvedená plachta, kterými byla reklama šířena, nacházely na značně frekventovaných místech na území památkové rezervace v hlavním městě Praze. Jenom tato skutečnost jednoznačně dokládá, že se nejedná o mezní případ, kdy by bylo vůbec možné pochybovat o naplnění materiální stránky přestupku a bagatelním jednání Společenskou škodlivost jednání správní orgán spatřuje v nerespektování platné právní úpravy nařízení, jehož následkem je zásah do zákonem chráněného zájmu, jímž je v daném případě zájem veřejnosti na regulaci určených komunikačních médií v dané oblasti.“

61. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že žalovaný při vyvození odpovědnosti za přestupek porušil zásadu legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, když v jiné, skutkově i právně shodné věci, bylo zastaveno řízení. Správní praxe, která zakládá legitimní očekávání je „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 6 Ads 88/2006-132; Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 642). Jedno rozhodnutí o zastavení řízení není způsobilé založit ustálenou správní praxi, kterou by byl správní orgán vázán.
62. Námitka žalobkyně spočívající v navýšení dílčích útoků pokračujícího přestupku je důvodná, neboť ve dnech 21. 9. 2023 byl na adrese Staroměstské náměstí č. 16 a Václavské náměstí č. 18 jako další dílčí útok započítáno vyvezení rikše před provozovnu žalobkyně nejen ráno, ale i odpoledne. Během jednoho dne jde pouze o jeden dílčí útok pokračujícího přestupku. Celkem tak došlo k nesprávnému navýšení 15 dílčích útoků pokračujícího přestupku na 17 dílčích útoků. Odečtení dvou dílčích útoků pokračujícího přestupku by však samo o sobě nezměnilo nic na závěru, že jde o přestupek podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, jehož spáchání je sankcionováno pokutou až do výše 2 000 000 Kč. Odečtení dvou dílčích útoků pokračujícího přestupku by také nic nezměnilo na závěru, že uložená sankce je přiměřená spáchanému přestupku.
63. Nedůvodnou shledal soud námitku žalobkyně (*třetí žalobní bod*), že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami řízení spočívajícími v neshromáždění dostatečného důkazního podkladu pro rozhodnutí, nevyslechnutí svědků – zaměstnanců nebo jednatele žalobkyně, neprovedení ústního jednání, jakož i nezjištění skutečného vlastníka rikš. Pokud jde o vznesené důkazní návrhy v podobě výsledku zaměstnanců nebo jednatele žalobkyně, vedení ústního jednání, zjišťování skutečného vlastníka rikš, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že jde o důkazy zcela nadbytečné. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 118/09 v němž byl podrobně vyložen pojem tzv. opomenutých důkazů „neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potenci. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Jestliže tak obecný soud nepostupuje, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").“ V návaznosti na výše uvedené, pro řízení vedené se žalobkyní není provádění jiného dokazování třeba a správní orgány nepochybily, když návrhy žalobkyně neakceptovaly. Soud proto souhlasí se žalovaným, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

shora uvedené návrhy důkazů by nepřinesly do věci žádného dalšího světla, neboť otázka vlastnictví rikš není relevantní ve vztahu k výroku o vině a trestu za projednávaný přestupek. Stejně tak další navržené výslechy a ústní jednání by nic nezměnily na závěru, že žalobkyně naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, když žalobkyně jako právnická osoba šířila reklamu na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona na území památkové rezervace v hlavním městě Praze.

64. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že správní orgán I. stupně dostal naplnění požadavku dle § 3 správního řádu, tj. zásadě materiální pravdy, když skutek prověřil a jako protiprávní jednání ho správně subsumoval pod příslušnou skutkovou podstatu přestupku.
65. Jako nedůvodnou soud shledal také námitku žalobkyně, že řízení bylo fakticky koncentrováno do realizované kontroly provozoven a do protokolu o kontrole, neboť tento postup výslovně připouští § 81 zák. č. 250/2016 Sb.
66. Soud nesouhlasí ani s názorem žalobkyně, že zajištění důkazu (fotografická dokumentace rikš) za pomoci městské policie činí tento důkaz nezákonným. Řízením obecní policie ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii se rozumí rozhodování o pracovněprávních a organizačních úkonech, nikoliv požádání policie o zajištění důkazu v konkrétní kauze.
67. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně brojí proti uložení nepřiměřeně vysokého trestu. Soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkouvání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
68. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].

69. V posuzovaném případě žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 28 000 Kč, tedy nižší, než 2 % zákonem stanovené horní hranice sankce (2 000 000 Kč). Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsáných judikturních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupku. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval na str. 9 rozhodnutí a též prvostupňový orgán na str. 14 a 15 ve svém rozhodnutí.
70. Při posuzování povahy a závažnosti přestupku prvostupňový orgán přihlédl ke skutečnosti, že při spáchání daného přestupku je pachatel ohrožen pokutou až do výše 2 000 000 Kč a způsobu jeho spáchání - šíření reklamy na území památkové rezervace v hl. m. Praze, která zcela záměrně cílí na možné spotřebitele, a to především na procházející osoby, kterých je, vzhledem k tomu, že se provozovny nachází v samém centru města, přehršel, resp. logicky o mnoho více než v místech vzdálenějších od centra města.
71. Z hlediska míry zavinění prvostupňový orgán vzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně je podnikajícím subjektem, který disponuje 3 živnostenskými oprávněními k následujícím předmětům podnikání: „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to od 01.09.2010, „Pedikúra, manikúra“, a to od 14.02.2011 a „Masérské, rekondiční a regenerační služby“, a to od 26.11.2008. Jedná se tedy o subjekt podnikající více než 10 let v ČR (s provozovnami mimo jiné v Praze), který by měl být obeznámen s právními předpisy, které platí na území hl. m. Prahy.
72. V napadeném rozhodnutí bylo ve vztahu k přitěžujícím okolnostem přihlédnuto ke skutečnosti, že následkem jednání žalobkyně došlo k neoprávněnému zásahu do vzhledu centra města v míře vyšší nežli ojedinělé či náhodné, neboť žalobkyně šířila reklamu na více místech a to opakovaně.
73. Jako polehčující okolnost vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že se v daném případě nejednalo o reklamu, která by zasahovala do veřejného prostoru zásadním způsobem tak, aby byl například narušen volný pohyb chodců, kteří by se museli například vyhýbat reklamnímu zařízení umístěnému uprostřed ulice, apod. Ve prospěch žalobkyně pak svědčí také skutečnost, že se nejedná o reklamu, která by byla šířena aktivním či obtěžujícím způsobem, tedy např. oslovováním kolemjdoucích osob, vnucováním propagačních materiálů, „naháněním“ do provozovny či jiným obdobným způsobem, nýbrž se jednalo o reklamu „statickou“.
74. Ve vztahu k majetkovým poměrům žalobkyně prvostupňový orgán konstatoval, že výše pokuty byla v daném případě stanovena při spodní hranici maximální možné pokuty 2 000

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

000 Kč (§ 8a odst. 5 písm. b) zákona o regulaci reklamy) a nepřesahuje tedy možné výnosy z podnikatelské činnosti a není rovněž způsobila zapříčinit její ukončení ani platební neschopnost žalobkyně. Nahlédnutím do veřejných rejstříků bylo zjištěno, že žalobkyně není evidována v insolvenčním rejstříku ani v evidenci úpadců. Žalobkyně se ke svým majetkovým poměrům po celou dobu řízení nevyjádřila, nezbývá tedy než uzavřít (při respektování názoru Nejvyššího správního soudu, že pro účely určení výše ukládané sankce není v takovém případě nutné prokázat majetkové poměry pachatele přesně, nýbrž postačí, pokud si správní orgán učiní obecnější představu), že pokuta není pro žalobkyni likvidační.

75. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že pokuta uložená žalobkyni naplňuje obě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu.
76. Po zvážení všech okolností případu při určení výměry uložené pokuty je soud toho názoru, že uloženou pokutou nebude ohrožena existence žalobkyně, ani nebude zásadním způsobem omezen její chod, avšak určitým způsobem pocítí dopad uloženého správního trestu také v rovině materiální.
77. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že výrok o uložení zvláštního opatření je nevykonatelný. Účelem zvláštního opatření je zabránit žalobkyni umísťovat jakékoli riksši v prostoru před provozovnou. Svým charakterem jde o zákaz činnosti, který vymezuje druh (obsah) a rozsah zakázané činnosti. Příliš úzké vymezení by nezaručovalo dostatečnou ochranu společnosti před opakováním přestupku ze strany žalobkyně. Pokud by prvostupňový orgán ve výroku specifikoval riksši například výrobním číslem, barevným provedením nebo doplňky, mohla by žalobkyně namísto těchto individuálně určených věcí šířit reklamu jinými riksšami, čímž by byl popřen účel zvláštního opatření. Vzhledem k tomu, že jde o zákaz činnosti, je bez právního významu, zda je přestupek kvalifikován jako pokračující nebo trvající.
78. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
79. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu